

3.200 (ved arbejdskonferencen 1965 udgjorde det samlede antal ratifikationer godt 3.000).

Komiteen støttede sig i sine undersøgelser til de resultater, der var nået i den ekspertkomité, der hvert år forud for konferencen behandler regeringernes indberetninger. Det påhvilede medlemsregeringerne forud for arbejdskonferencen at afgive indberetning vedrørende gennemførelse af godt 1.500 ratificerede konventioner. (Når tallet er væsentlig lavere end det samlede antal af ratificerede konventioner, skyldes det, at der hvert år kun afgives indberetning vedrørende ca. halvdelen af de ratificerede konventioner, medens der det følgende år gives indberetning vedrørende de øvrige konventioner). De modtagne indberetninger udgjorde godt 90 pct. af de rapporter, der var udbedt hos medlemsstaterne, og de var alle blevet gennemgået af ekspertkomiteen.

Komiteen besluttede at rapportere til konferencen, at stillingen med hensyn til gennemførelsen af konventionerne om foreningsfrihed fortsat ikke var ændret i visse østeuropæiske lande og i Cuba i forhold til 1965. Arbejdsgivernes repræsentanter og størsteparten af arbejderne fremhævede dog, at denne beslutning ikke skulle influere på pligten til fortsat at afgive de relevante rapporter eller på disses gennemgang af undersøgelseskomiteerne.

Komiteen appellerede samtidig til alle de medlemsstater, som endnu ikke havde ratificeret konventionerne om foreningsfrihed, om afskaffelse af tvungent arbejde og om forskelsbehandling i beskæftigelse og erhverv, om at gøre dette så snart som muligt, og til alle medlemsstater om at fjerne alle hindringer for deres effektive gennemførelse i såvel lovgivning som praksis.

De lande, som har vanskeligheder i denne henseende — det drejer sig især om udviklingslande — bør appellere til ILO om teknisk bistand ved gennemførelsen af egnede foranstaltninger.

Som særligt emne i sin rapport havde komiteen taget vedtagelserne om arbejdstilsyn op til undersøgelse. Som en slags konklusion beklagede komiteen, at mange lande, deriblandt en række højt industrialiserede, giver deres arbejdstilsynsmyndigheder alt for utilstrækkelige ressourcer således, at tilsynet ikke bliver i stand til at udføre arbejdet på tilfredsstillende måde. Både når

det gælder personale og tekniske hjælpemidler, må der stilles forøgede midler til rådighed for tilsynene. Uden et stærkt og effektivt tilsyn bliver arbejderbeskyttelseslovgivningen værdiløs.

Ved gennemgangen i komiteen af Portugals forhold til ILO-konventionen om afskaffelse af tvungent arbejde, specielt hvad angår de afrikanske besiddelser, blev et fra afrikansk side fremsat forslag til optagelse af Portugal på „den særlige liste“ trukket tilbage til fordel for et fra arbejdergruppen fremsat forslag, efter hvilket Portugal opfordres til gennemførelse af visse foranstaltninger, som kunne føre til en gradvis lempelse af lovgivning og praksis om tvungent arbejde. Da komiteens rapport kom til behandling i plenarforsamlingen, fik en repræsentant for Ghana ordet, og han erklærede, at de afrikanske lande ikke ville deltage i behandlingen af dette spørgsmål, og han opfordrede alle afrikanske delegerede og alle, som var venner af Afrika, om at forlade salen under behandlingen af dette afsnit af rapporten. Komiteens forslag om opfordringen til Portugal om fornødne foranstaltninger blev vedtaget i plenarforsamlingen.

4. Andelsbevægelsens betydning for udviklingslandenes økonomiske og sociale fremgang.

(2. behandling).

Som grundlag for komiteens arbejde med dette emne forelå to dokumenter, som var forberedt af sekretariatet, efter at Arbejdskonferencen 1965 havde underkastet forslaget om en henstilling en første behandling og godkendt et udkast til en tekst. Denne var udsendt til medlemsregeringerne med anmodning om kommentarer i efteråret 1965, og på grundlag af de modtagne besvarelser var udarbejdet en rapport i foråret 1966. Heri indeholdes sekretariatets bemærkninger til regeringernes kommentarer samt den udformning af forslaget til henstilling, som dannede udgangspunkt for komiteens drøftelser.

Komiteen bestod af 140 medlemmer; af regeringsrepræsentanterne i komiteen var adskillige særlig sagkyndige i andelssspørgsmål tilknyttet delegationerne som rådgivere. Komiteens formand var Mr. Al-Adel,